

— И ти мислишъ, че така ще пропадне Османското царство?

— Всѣко царство, което се крепи на беззаконие и насилие, не може да не пропадне.

(Между сѣдиитѣ настава смушение. Публиката е развълнувана, но се сдържа).

— Ти изгледвашъ уменъ човѣкъ. Но защо не разберешъ, че Османското царство лесно нѣма да пропадне. Чудно, такъвъ уменъ човѣкъ, и тъй да говори!

— И вие, господине председателю, както говорите изгледва, че сте добъръ и уменъ човѣкъ, щомъ ми давате възможность да се изкажа.

— Ще рече и въ нашето царство има хора, които могатъ да слушатъ бунтовници като тебе. И които сж готови да проявятъ добрини кждето трѣбва.

— Но колцина сж като тебъ! Единъ добъръ всрѣдъ хилядо изедници и тирани! О, само ний поробенитѣ можемъ да говоримъ за добро дѣло.

— А кога дойде това, за което вий говорите — вие всички въ бългѣрското царство какъ ще се управлявате?

— Ще се наредимъ тъй както иска нашата воля. И нѣма да има тогазъ чауши като Ибряма.

— Не се приказва тъй Чавдаре! На всѣкжде ги има. И при васъ ще бждатъ. А нашето царство е старо царство. То е тъй старо, че такива млади ще останатъ само съ приказкитѣ си. Това сж думи, думи.

— Думитѣ сж като капкитѣ. Една капка нищо не свършва, но безъ брой капки пробиватъ скалата. А колкото една тирания е по-стара и силна — толкова по-лесно се разсипва. Нѣма вѣчна тирания! Нѣма безсмъртенъ тиранинъ! Тиранина умира, заедно съ лошитѣ си дѣла Българина казва: тиранинъ отъ божа болестъ не умира. Тиранина не е безсмъртенъ!